

στενώτατον καὶ σχετικώτατον φίλον, ὑπάλλληλον τοῦ ἐνταῦθα ταχυδρομείου.

— Πότε θὰ μοῦ πάρης Νίκο μου, τοὺς μπεζέδες, ποὺ μοῦτάξες;

Ἔλεγε, παίζουσα μὲ τὴν διάφορον σημασίαν τῆς λέξεως, πονηρά τις ἐνώπιον τοῦ πατρός της πρὸς τὸν φίλον της, ὅστις διὰ διπλωματικῆς ἀφελείας ἐφρόντιζε νὰ καλύπτῃ τοὺς σκοποὺς τῶν σχέσεών του, ὅτε Σατανᾶς τις παρακαθήμενος, τῇ ψιθυρίζει.

— Θὰ σοῦ τῆς πάρη, θὰ σοῦ τῆς πάρη, ὅταν θὰ ἦσθε μόνη.

*
* *

— Διατί κ. Δ....., δὲν σᾶς βλέπομεν φέτο εἰς τὸ Φάληρον;

— Ἐ! φίλε μου, ἀρκετὰ ἐγνώρισα τὰς Σειρήνας τώρα πρέπει νὰ μάθωμεν καὶ τὰς Δελιδᾶς.

*
* *

Φίλος ποιητῆς παρέδωκεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ποίημά του, ἀφιερούμενον τῇ δεσποινίδι Σ.....

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπανερχεται εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ ἰδὼν ἀδημοσίετον ἔτι τὸ ποίημά του μεταβάλλει τὴν ἀφιέρωσίν του καὶ ἀντὶ τοῦ Σ.... θέτει Λ.... Μετὰ 5 ἡμέρας ἐπανελθὼν διαγράφει τὸ Λ. καὶ θέτει Π. μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐπανελθὼν μεταβάλλει τὸ Π. εἰς Γ. καὶ οὕτω ἐκ περιτροπῆς ἄχρις οὗ δημοσιεθῇ τὸ ποίημά του ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν διέγραψε καὶ ἀνέγραψε πάντα σχεδὸν τὰ σύμφωνα τοῦ Ἐλαφθήτου.

*
* *

Εἰς ἐν βαγόνιον τοῦ σιδηροδρόμου εἰς ταξειδιώτης φθίνε-ται πολὺ στενοχωρημένος καὶ ὑποφέρων.

— Ὑποφέρετε, κύριε; τὸν ἐρωτῶσιν οἱ γείτονες.

— Πολύ.... Πρὸ μηνὸς μὲ ἐδάγκωσεν ἓνα λυσσασμένον σκυλὶ καὶ δὲν ἐλπίζω πλέον παρὰ μόνον εἰς τὸν Παστέρ.

Εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν τὸ βαγόνιον ἐκενώθη ὀλοτελῶς καὶ ὁ εὐφυῆς ταξειδιώτης χάρις εἰς τὸ τέχνασμά του ἔκαμεν ἀναπαυτικώτατον ταξειδίδιον.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΟΡΦΑΝΟΥ

«Μέσ' τὸ περβόλι τῆς ζωῆς, οὐράνιο ζηλεμένο
Ἦσουν γιὰ 'μέ, δένδρο ψηλὸ. Τῇ θεϊκῇ εὐωδιᾷ σου
Περίσσια ἐσκόρπας γύρω μου αἰώνια φουντωμένο
Κι' αἰώνια μούχυνες δροσιὰ μὲ τὴν παχειὰ σκιά σου»

«Δὲν εἶχα ἐδῶ, 'ς τὸν κόσμον αὐτὸ πιὸ ποθητὸ ἀπὸ σένα.
Στὸν ἴσκο σου ἀναστήθηκα, μὲ τὸ γλυκὸ καρπὸ σου
Ἔτράφηκα, κ' εἶχα ψηλὰ γιὰ σκέπη τ' ἀνθισμένα
Κλαριά σου, καὶ γιὰ στήριγμα τὸ δυνατὸ κορμὸ σου».

«Μέσ' τὸ περβόλι τῆς ζωῆς — στὰ βόδια καὶ στ' ἀγκάθια
Περὶ φανα σὲ κύταζα. Παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα
Θὰ σ' εἶχα, δένδρο μαγικὸ, 'ς τοῦ βίου μου τὰ πάθη!»
Θὰ μούσβεννες κάθε καὶ μὸ, καὶ πόνου καὶ φροντίδα!»

«Μὰ ἡ τύχη μου μὲ φθόνισε. Μαῦρο πουλὶ ἓνα βράδου
Μέσ' τὰ κλαριά σου ἐκάθησε, κ' ἦταν πουλὶ θανάτου!
Ἄχ, σὲ λιγάκι, τρίζιμο φριχτὸ μέσ' τὸ σκοτάδι
Ἐάφνου ἀκούθη κι' ἔγυρες βερὺ 'ς τὸ χῶμα κάτου».

«Καὶ τώρα μόνο κι' ἄστεγο, δίχως σκιά καὶ δρόσο,
Γέρνω 'ς τὴν ἔρμη ρίζα σου τὸ δύστυχο κεφάλι
Καὶ μὲ τὰ δάκρυα ἀνώφελα πασχίζω νὰ τῆς δώσω
Γιὰ τῇ δροσοῦλα ποῦχασε νέα δροσοῦλα πάλι».

Τέτοιο τραγοῦδι θλιβερὸ ἀπ' τὸ πικρὸ του στόμα
Μὲ πόνου βγάζει ἓνα παιδί, κάθε βραδεῖά καὶ ἡμέρα
Ἔνα κακὸ τυχο παιδί, γονατιστὸ στὸ χῶμα
Ποῦ κρύβει τ' ἄγια κόκκαλα τοῦ μαύρου του πατέρα.

Πάτραι, 1892

Κ. Δ. ΨΑΡΟΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΥΣΤΕΡΝΟ ΜΟΥ ἈΣΤΕΡΙ

Μέσ' στὴν τρισκόταδη νυχτιὰ τῆς ἄχαρης ζωῆς μου
Ἄστερια λάμπανε πολλὰ κη' ἐσβύσαν ἓνα ἓνα...
Ἔχυναν τὴ λάμψη τους στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου
Χωρὶς νὰ νοιώθω πῶς αὐτὰ ἐσβύναν κη' ἐμένα

Καὶ διάβαινε ἡ νύχτα μου... κη' ἐλάμπανε τὰ ἀστερία
Κι' ἐγώ, καμάρωνα κρυφά... πῶς, ἂν καὶ στὸ σκοτάδι.
Ἦμουν τὸ περὶ γοργὸ πουλὶ ἀπ' ὅλα τὰ ξεφτέρια
Καὶ τῇ ζωῇ ἐλάτρευα... κη' ἀψήφισα τὸν Ἄδη.

Χίλιας φοραὶς, ἀμέτρητες, κη' ποῦβλεπα νὰ πβύνη
Τ' ἀστερί ποῦ μ' ἐφώτιζε στοῦ βράχου μου τὴν ἄκρη
Ἄρχιζε ἄλλο πιὸ λαμπρὸ τῇ λάμψῃ του νὰ χύνη
Κι' ἐγώ; Ἄχ! ὁ ἀστόχαστος... χαρᾶς σκορπούσα δάκρυ.

Κατακαυμένη ἄνθρωπε, πῶς εὐκολὰ γελίεσαι,
ὡς δῆς νὰ λάμψη μὲ στιγμὴ μιανῆς χαρᾶς ἀχτίδα!